

ВІРЮ, ЩО СПРАВЖНЯ УКРАЇНА БУДЕ!

Наталія Коцюмбас

Ведучий: Запрошуємо послухати інтерв'ю студентки III курсу факультету журналістики Львівського національного університету імені Івана Франка Наталії Коцюмбас з Богданом Лаврентійовичем Фалюшем.

Коцюмбас: Війна – це трагічна сторінка в історії людства, яку неможливо викреслити з пам'яті наших бабусь та дідусів. Їм довелося пережити дуже багато. Будь-яка, навіть маленька, війна приносить багато жертв... Що вже казати про світову війну? Про мільйони загиблих людей... Але незважаючи на соціально-політичне, культурне та духовне гноблення українців, наш народ все-таки проявив мужність та героїзм, відстояв честь і незалежність Батьківщини. Отож, сьогодні гостем нашої студії є колишній воїн, патріот України – Богдан Лаврентійович Фалюш родом із села Заберезки, що на Тернопільщині.

Шановний Богдане Лаврентійовичу! На початку розмови цікаво дізнатися про актуальність та важливість національної пам'яті стосовно наших героїв. Адже сьогодні навколо історичних постатей вирують серйозні пристрасті. Навіть самі погляди та симпатії з приводу того чи іншого діяча просто шматують суспільство і віддаляють таку омріяну єдність держави. Як Ви ставитесь до цієї ситуації?

Фалюш: Важливі герої для України – вояки УПА. З УПА в моєму селі загинуло 35 хлопців, котрі здобували незалежну Україну. І всі вони не здалися – загинули. Зараз ми в їхню пам'ять, шану побудували таку невелику могилу, поставили дошку і всі їхні прізвища викарбувані. Зараз ця могила стоїть на цвинтарі і молоді, котрі підходять до цієї могили, читають і споминають наших героїв.

Коцюмбас: Отже, герої в Україні були, є, їх багато у всі часи. Але загляньмо у недалеке минуле часів першої половини ХХ століття. Хто із тодішніх діячів, вождів і провідників, на Вашу думку, заслуговує всенародного визнання і вшанування нами як національний герой?

Фелюш: Наші герої – то є Степан Бандера, Роман Шухевич, Василь Кук, Симон Петлюра, Євген Коновалець. Євген Коновалець колись керував молодими хлопцями, молоддю, виховував їх, і ця молодь слухала його. Хлопці молоді росли, курити не курили, горілки не пили, виростили дійсно мужніми. А нині? Таких хлопців, які були колись, не найдеш. Тепер молодь росте по-другому.

Коцюмбас: Пане Богдане, всім своїм життям Ви засвідчуєте любов до України. Що є джерелом цього глибинного почуття?

Фелюш: Любов до України йде з діда-прадіда, від батька, від матері, котрі любили Україну, любили свою державу – ото любов до України. Треба нашу українську пісню любити і всі наші релігійні обряди, колись наші діди і прадіди під таким гаслом жили.

Коцюмбас: Упродовж розмови із Вами ловлю себе на думці, що патріот України та її мешканець – різні речі. На Ваш погляд, істинним патріотом треба народитися чи ним можна стати згодом?

Фелюш: – Патріотом треба народитися. Треба, щоб з діда-прадіда батьки і матері були патріотами, але дійсними патріотами, щоб любити свою державу, свою рідну мову, свій український народ. Зараз наш український народ поділився надвоє: чужинці та українці. І зараз нам дуже трудно українцям жити і миритися з такою неправдою, з такою брехнею, яка панує. Дуже тяжко нам жити.

Коцюмбас: Чому навіть освічені українці байдужі до мови свого народу. На Вашу думку, яку роль відіграє рідна мова у житті кожного громадянина?

Фелюш: Рідну мову треба любити змалку. Хто мову затратить, той душу загубить, відречеться свого стягу, чужину полюбить! А в нас зараз так і є. Відрікаються своєї мови, своєї рідної землі, переходять на чужину, зовсім на чужину. Слухають керівництва другої чужої держави, котра нам дуже велике горе принесла і далі приносить. А треба любити українську мову...

Коцюмбас: Рідна мова є генетичним кодом нації, виразником її звичаїв і традицій. Вона оспівана у піснях, оповита легендами та переказами, тож можливо заспіваете нам, чула стрілецьких пісень багато знаєте?

Фелюш: Я знаю багато пісень наших українських. І заспіваю пісню:

Чого плачеш Україно, чогось зажурилась,

Чогось твоя головонька на бік похилилась. (2 рази)

А я плачу і ридаю гірку долю маю,

Бо не бачу дітей своїх у рідному краю. (2 рази)

Одні в тюрмах і таборах гинуть у в'язницях,

Другі Москві і Ляхови за гріш продаються. (2 рази)

Україно, Україно, як тобі здається,

Сидить ворог в твоїй хаті ще й з тебе сміється. (2 рази)

Най сміється, най сміється – він більше не буде,

Й наша славна Україна самостійна буде. (2 рази)

Коцюмбас: Богдане Лаврентійовичу, багато мешканців вашого рідного села емігрували за кордон. Що спричинило виїзд українців на чужі землі і що спонукає їх залишати Батьківщину і сьогодні?

Фелюш: Причина така, що в нас для молоді найперше роботи немає. Наші студенти, котрі вчилися і котрі дійсно розумні, для них немає роботи. Наші лікарі, котрі дійсно здібні, працювали би, вони їдуть за кордон і там чорноробочими працюють. Нам за то і дуже трудно. Трудно все так переживати. Чому нашу Україну до цього довели чужі керівники? Бо в нас немає своїх керівників. То яке добро могло бути для тих дітей, котрі виїхали за кордон? А зараз я ще таки маю надію, що нам Бог допоможе, що ті діти ще повернуться до нас в Україну.

Коцюмбас: Як же так сталося, що впродовж 20-ти років незалежності не вдалося побудувати демократичну, суверенну з європейськими стандартами державу? Чому багато народних обранців не виправдали наших сподівань?

Фелюш: Немає в нас керівників, котрі дбали би за наш народ і за Україну. А в нас керують чужинці та володіють чужою мовою. Мову нашу витісняють зовсім, щоб наш українець і мовою рідною навіть не говорив. Так-от стараються, а це стараються чужинці. Це все йде з Кремля. Нам дали такого міністра освіти Табачника, котрий нашу мову зовсім принизив. І далі того терпіти ми не можемо.

Коцюмбас: І на завершення, пане Богдане, які моменти з Вашого життя найбільше збереглися в пам'яті, що було і залишається для Вас найдорожчим, як для людини, патріота та громадянина України?

Фелюш: Тяжкі роки були, коли на нашій Україні керували чужинці, керували поляки. Поляки знущалися над нами, навіть не дали в сорочці вишитій ходити, вони рвали на нас вишиті сорочки, вони знущалися над нами, над нашим народом. І так після цього нам і не було добра. Прийшла комуністична влада, котра далі нищила наших дітей, наших людей забирали в тюрми, а в тих тюрмах потім наших людей катували. Розкажу один випадок. У Золочеві там такі долини були і на цих долинах помили і винесли з тюрми 560 людей. Приїздили люди і пізнавали своїх. Ну, там 150 людей впізнали, а ці решта були не впізнані. Там зробили і поставили братську могилу. В цій братській могилі похоронили тих людей. І на цю могилу, навіть, поставили хрестик з такого маленького березового прутика і то його зразу зірвали. Не дали, щоб там стояв хрест. Це все я пам'ятаю, це все на моїх очах було. Щодо героїв. У нас такий сусід був воїн УПА в Березанському районі, село Возниківка. Це село обступили, облава обступила. Сам він автоматчик був і мав коло себе автомат – німецький. Боронився він і боронив усіх. Коли вже обступили, з наших хлопців, хто зміг вирвався з села, а багато їх і загинуло. А він так підійшов до стіни і вже не мав патронів, ні в пістолетові, ні в автоматові, але тоді цим автоматом не допустив до себе москаля. Хотіли його взяти живим, але живим його не взяли. Тоді перебили йому груди автоматом і так загинув. Також пам'ятаю таке, що на полі я був і прийшли воєнні і забрали мене, щоб я їздив з ними. Я їздив, плуг на полі оставив, побили мене дротом і поїхали. Тут враз я заїхав в село Ценів і там почався бій. Тоді вони повтікали. Бій почався, а я лишився на возі і з руки кров тече. Але підходить враз здоровий такий чоловік до мене і зловив мене і каже: «Що ж тобі сину, та ж ми верхом стріляли, а чого тобі з рук кров тече?» А я кажу: «То мене побили дротами». І так я все пережив. Але я все-таки маю надію, що ще Україна повстане і буде дійсно Україна, не сталінські часи. Бо тепер сталінські часи вернулися. Де має бути СБУ, там КГБ, наших дітей тримають по тюрмах, політично тримають. У своїй державі, щоб політично сиділи діти? То дуже сумно, для мене старого дуже сумно. Наші українці дуже переживають це...

Коцюмбас: Дякую, що розмовляли зі мною. Бажаю Вам, Вашій родині здорового довголіття, здійснення світлих прагнень.

Ведучий: Ми передавали інтерв'ю Наталії Коцюмбас з Богданом Лаврентійовичем Фалюшем.